

Sygn. akt VII U 1547/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Lucyna Łaciak
Protokolant:	Sekr. sądowy Aneta Rapacka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 czerwca 2016 r. w W.

sprawy W. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rentę socjalną

na skutek odwołania W. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 31 sierpnia 2015r., znak: SOC/15/(...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VII U 1547/15

UZASADNIENIE

Ubezpieczona W. M., w dniu 7 października 2015 r. złożyła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 31 sierpnia 2015 r., znak: SOC/15/(...) – którą organ rentowy odmówił jej prawa do renty socjalnej. Wnioskodawczyni podważyła ustalenia organu rentowego i wskazała, że stan jej zdrowia nie pozwala na wykonywanie przez nią pracy. Ponadto stwierdziła, że od urodzenia cierpi na dziecięce porażenie mózgowie oraz opóźnienie umysłowe w stopniu lekkim, które powodują, że jest całkowicie niezdolna do pracy (k. 2-3 a. s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie, z dnia 23 października 2015 r., wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. W uzasadnieniu organ rentowy podniósł, że ubezpieczona złożyła wniosek

o prawo do renty socjalnej. W toku postępowania administracyjnego odwołująca została skierowana na badanie do Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 27 sierpnia 2015 r. uznała, że W. M. nie jest całkowicie niezdolna do pracy.

W konsekwencji organ rentowy odmówił przyznania ubezpieczonej świadczenia w postaci renty socjalnej, albowiem nie spełniła ona dyspozycji art.4 ust.1 ustawy z dnia 27 czerwca 2003r. o rencie socjalnej (k. 4 a. s.).

Postanowieniem z dnia 5 listopada 2015 r., Sąd Okręgowy Warszawa – Praga

w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów neurologa i psychiatry celem ustalenia, czy odwołująca jest całkowicie niezdolna do pracy zarobkowej oraz czy jest to niezdolność trwała, czy okresowa, a jeżeli okresowa to na jaki okres, oraz czy naruszenie sprawności organizmu powstało przed ukończeniem 18 roku życia; w trakcie nauki w szkole wyższej przed ukończeniem 25 roku życia, czy w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej (k. 7 a. s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczona W. M. w dniu 6 lipca 2015 r. złożyła wniosek o przyznanie prawa do renty socjalnej (k. 1 a. r.).

Powyższe spowodowało zainicjowaniem postępowania administracyjnego przed organem rentowym. Ubezpieczona została skierowana na badanie do Lekarza orzecznika ZUS, który po jego przeprowadzeniu wydał w dniu 30 lipca 2015 r. orzeczenie stwierdzające, że nie jest ona całkowicie niezdolna do pracy (k. 5 a. r.).

Odwołująca w dniu 13 sierpnia 2015 r. złożyła sprzeciw od orzeczenia Lekarza orzecznika ZUS i w związku z tym sprawa została skierowana do Komisji lekarskiej ZUS, która po ponownym zbadaniu odwołującej wydała w dniu 27 sierpnia 2015 r. orzeczenie, iż nie jest ona całkowicie niezdolna do pracy (k. 13 a. r.).

W oparciu o orzeczenie Komisji lekarskiej ZUS organ rentowy wydał, w dniu 31 sierpnia 2015 r., decyzję znak: SOC/15/(...) odmawiającą ubezpieczonej prawa do świadczenia w postaci renty socjalnej. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podniósł, iż odwołująca nie spełniła przesłanki wynikającej z przepisów Ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz Ustawy o rencie socjalnej warunkujących prawo do świadczenia, a mianowicie nie jest całkowicie niezdolna do pracy.

Sąd Okręgowy po przeprowadzeniu postępowania dowodowego na podstawie opinii biegłych sądowych ustalił, że:

- wnioskodawczyni jest od kilku lat leczona na niedoczynność tarczycy.

W 2006 r. badanie komputerowe głowy, a także badanie EEG z 2000 r. nie wykazało żadnych zmian. W zaświadczeniach z 2011 r. leczący odwołującą psychiatra rozpoznał upośledzenie umysłowe w stopniu lekkim. Obserwacja była ukierunkowana na schizofrenię. Zdaniem biegłego, rozpoznanie dziecięcego porażenia mózgowego u ubezpieczonej jest wątpliwe, gdyż cały czas przez życie badanej dominuje problematyka psychiatryczna. Z przyczyn neurologicznych wnioskodawczyni nie była i nie jest całkowicie niezdolna do pracy (k. 17 a. s.);

- wnioskodawczyni nie cierpi na zaburzenia świadomości. Kontakt z nią jest utrudniony. Odwołująca nie ujawnia objawów psychotycznych, ani behawioralnych objawów lęku.

U wnioskodawczyni rozpoznano upośledzenie umysłowe w stopniu lekkim, jednak z przyczyn psychiatrycznych nie jest trwale częściowo niezdolna do pracy zawodowej. Początek naruszenia sprawności organizmu nastąpił przed 18-tym rokiem życia (k. 27-28 a. s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumentację ubezpieczeniową oraz dokumentację medyczną zawartą w aktach sądowych oraz aktach rentowych ubezpieczonej, a także w oparciu o dowód z opinii sporządzonych przez biegłych sądowych lekarzy specjalistów. Zgromadzony materiał dowodowy w postaci dokumentów oraz jego zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy nie budził zastrzeżeń, w związku z tym Sąd uznał dokumenty za pełnowartościowy materiał dowodowy. Sąd jako materiał kluczowy dla rozstrzygnięcia sprawy uznał opinie powołanych biegłych sądowych, albowiem dowód ten pozwolił na dokładne określenie zakresu dysfunkcji jakie występują w stanie zdrowia odwołującej. Uzyskane w ten sposób wiadomości specjalne Sąd uwzględnił w całości, ponieważ opinie biegłych wydane zostały w oparciu o obiektywne wyniki badań odwołującej, a biegli lekarze sporządzający te opinie są specjalistami w swoich dziedzinach, posiadającymi bogatą wiedzę medyczną i wieloletnie doświadczenie zawodowe. W ocenie Sądu opinie biegłych powołanych w niniejszej sprawie dokładnie diagnozują stan zdrowia wnioskodawczyni, a zgłoszone

przez nią zastrzeżenia w odwołaniu od decyzji ZUS stanowiły de facto luźną polemikę z wnioskami wynikającymi z opinii lekarzy orzeczników, nie popartą żadnymi argumentami, czy dowodami przeciwnymi. Dlatego zastrzeżenia zgłoszone przez odwołującą nie zasługiwały na uwzględnienie.

W ocenie Sądu zgromadzony materiał dowodowy był wystarczający do wydania orzeczenia.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie W. M. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 31 sierpnia 2015 r., znak: SOC/15/(...) jest niezasadne i podlega oddaleniu.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 Ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej (Dz. U. z 2013 r. poz. 982 j. t.) - renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało: 1) przed ukończeniem 18. roku życia; 2) w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej - przed ukończeniem 25. roku życia; 3) w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej. (ust 2) Osobie, która spełnia warunki określone w ust. 1, przysługuje: 1) renta socjalna stała - jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest trwała; 2) renta socjalna okresowa - jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest okresowa. (ust. 3) Renta socjalna okresowa przysługuje przez okres wskazany w decyzji jednostki organizacyjnej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, zwanego dalej "Zakładem".

Natomiast w myśl art. 5 Ustawy o rencie socjalnej - ustalenia całkowitej niezdolności do pracy dokonuje lekarz orzecznik Zakładu, zwany dalej "lekarzem orzecznikiem", na zasadach i w trybie określonych w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 j. t.). Przy tym Sąd zważył, że niezdolność do pracy jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania po przekwalifikowaniu (art. 12 ustawy o emeryturach...). Przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (art. 13 ust. 1 ustawy o emeryturach...)” (wyrok Sądu Najwyższego 28 stycznia 2004 r., II UK 222/03.). Prawo do świadczenia w postaci renty socjalnej przysługuje zatem w wypadku wypełnienia przesłanek z art.4 ust. 1 Ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej – w szczególności u osoby wnioskującej musi istnieć całkowita niezdolność do pracy ustalana w trybie przepisów Ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Należy zwrócić uwagę, że renta socjalna jest szczególnym świadczeniem finansowanym z budżetu państwa, różniącym się od pozostałych świadczeń z systemu pomocy społecznej. Jej zadaniem jest kompensowanie braku możliwości nabycia uprawnień - ze względu na całkowitą niezdolność do pracy powstałą przed wejściem na rynek pracy - do świadczeń z systemu ubezpieczenia społecznego. Rentę socjalną przyznaje się i wypłaca osobie pełnoletniej, całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało przed ukończeniem 18 roku życia lub w trakcie nauki w szkole bądź w szkole wyższej, przed ukończeniem 25 roku życia, a także w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej.

W niniejszej sprawie kwestią sporną było ustalenie czy ubezpieczona jest całkowicie niezdolna do pracy. Opierając się na opinii powołanych w sprawie dwóch biegłych sądowych z zakresu neurologii oraz psychiatrii, Sąd uznał, że ubezpieczona nie jest całkowicie niezdolna do pracy. Podkreślenia wymaga, że Wnioskodawczyni nie podnosiła w toku postępowania sądowego żadnych zastrzeżeń co do rzetelności i fachowości biegłych. Sąd zwrócił szczególną uwagę na opinię biegłej psychiatry, która podnosiła, że Wnioskodawczyni rzeczywiście cierpi na pewne dysfunkcje i w związku z tym jest trwale częściowo niezdolna do pracy, oraz że początek naruszenia sprawności organizmu nastąpił przed 18 rokiem życia. Nie jest to jednak wystarczające. Bowiem aby ubezpieczona mogła nabyć prawo do renty socjalnej,

powinna w sposób kumulatywny spełnić przesłanki określone w art. 4 ust. 1 Ustawy o rencie socjalnej, tj. musi zostać stwierdzona całkowita niezdolność do pracy.

Z tych właśnie przyczyn Sąd, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji wyroku.

Zarządzenie: (...)